

MATS STRANDBERG

**Η ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ
ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Mats Strandberg: *Η κροναζιέρα του τρόμου*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Mats Strandberg: *Färjan*

ISBN 978-960-04-4957-0

Μετάφραση από τα σουηδικά: Γιώργος Μαθόπουλος
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αναστασία Παπασταθοπούλου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Mats Strandberg, 2015 by Agreement with Grand Agency*
© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

MARIANE

Απομένει σχεδόν μία ώρα μέχρι την αναχώρηση. Η Μαριάνε έχει ακόμα την ευκαιρία να το μετανιώσει, να πάρει τη βαλίτσα της και να διασχίσει τον τερματικό σταθμό των φέρι, να περάσει ξανά από την προκουμαία, να κατέβει στο μετρό, να φτάσει στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό και να γυρίσει στο σπίτι της στο Ενσέπινγ. Μπορεί να προσπαθήσει να ξεχάσει αυτή την εντελώς ηλίθια ιδέα. Κάποτε μάλιστα ίσως να γελάει με το χθεσινό βράδυ, όταν καθόταν στην κουζίνα του σπιτιού της και οι φωνές από το ραδιόφωνο δεν μπορούσαν να πνίξουν τον ήχο του επιτοίχιου ρολογιού. Είχε πει ένα ποτήρι ριόχα παραπάνω και σκέφτηκε πως είχε μπουχτίσει. Ήπιε άλλο ένα ποτήρι και αποφάσισε να κάνει κάτι για το πρόβλημά της. Να αδράξει τη μέρα. Να αδράξει την περιπέτεια.

Ναι, ίσως κάποτε να γελάει με αυτό. Όμως αμφιβάλλει. Είναι δύσκολο να γελάς με τον εαυτό σου όταν δεν έχεις κανέναν για να μοιραστείς το γέλιο σου.

Από πού προέκυψε όλη αυτή η φάρσα; Νωρίτερα χθες το βράδυ είχε δει την τηλεοπτική διαφήμιση ανθρώπων ντυμένους με τα γιορτινά τους. Έμοιαζαν εντελώς συνηθισμένοι, απλώς ήταν κάπως πιο χαρούμενοι. Αυτό όμως μετά βίας εξηγεί τη δική της στάση· δεν βλέπει τον εαυτό της ανάμεσά τους.

Έκλεισε το εισιτήριο πριν προλάβει να το μετανιώσει. Ένιωσε μεγάλη χαρά και δεν την έπιανε ύπνος, παρά το κρασί που είχε πει. Εξακολουθούσε να έχει την ίδια αίσθηση το πρωί ενώ έβαφε τα μαλλιά της, το απόγευμα ενώ έφτιαχνε τη βαλίτσα της, και σε

όλο τον δρόμο καθώς πήγαινε εκεί. Σαν να είχε ξεκινήσει κιόλας η περιπέτεια. Λες και ξεφεύγοντας από την καθημερινότητα θα δραπέτευε από τον εαυτό της. Τώρα όμως, καθώς κοιτάζεται στον καθρέφτη, νιώθει το κεφάλι της βαρύ σαν μολύβι από το μεθύσι, άσε που την έχουν πιάσει τύψεις, που δεν είναι παρά επιπλέον ζαλάδα.

Γέρνει μπροστά και σβήνει λίγη μάσκαρα που έχει ξεφύγει. Στο γαλαζωπό φως από τις λάμπες φθορισμού μέσα στις γυναικείες τουαλέτες του σταθμού, οι σακούλες κάτω από τα μάτια της της δίνουν μια γκροτέσκα όψη. Κάνει πίσω. Περνάει τα δάχτυλά της από τα κομμένα καρέ μαλλιά της. Η βαφή μαλλιών εξακολουθεί να της μυρίζει. Ψάχνει στην τσάντα της, βγάζει το κραγιόν της, ξαναβάφει με μια έμπειρη κίνηση τα χείλη της και κοιτάζεται ξανά στον καθρέφτη. Διώχνει μακριά το μαύρο σύννεφο που θέλει να αναβλύσει από μέσα της και να την καταπιεί.

Ένα καζανάκι ακούγεται πίσω της και ανοίγει η πόρτα μιας τουαλέτας. Η Μαριάνε τεντώνεται και ισιώνει την μπλούζα της. Πρέπει να συνέλθει. Από την τουαλέτα βγαίνει μια νεαρή γυναίκα με σκούρα μαλλιά και αμάνικη μπλούζα σε έντονο ροζ χρώμα, η οποία στέκεται μπροστά στον διπλανό νιπτήρα. Η Μαριάνε κοιτάζει την απαλή επιδερμίδα των μπράτσων της κοπέλας. Οι μύες της διαγράφονται καθαρά καθώς πλένει τα χέρια της και τα απλώνει για να πάρει ένα κομμάτι χαρτί. Είναι πολύ αδύνατη. Το πρόσωπό της έχει πολλές γωνίες και μοιάζει σχεδόν αντρικό. Η Μαριάνε όμως φαντάζεται πως πολλοί θα βρίσκουν αυτή τη γυναίκα όμορφη. Σέξι, τουλάχιστον. Σε ένα από τα μπροστινά δόντια της γυαλίζει ένα διαμαντάκι. Οι πίσω τσέπες του τζιν της έχουν ροζ στρας.

Η Μαριάνε συνειδητοποιεί ότι έχει καρφώσει το βλέμμα της στην κοπέλα και το στρέφει βιαστικά αλλού. Η κοπέλα φεύγει για να ξαναμπει στην αίθουσα του τερματικού σταθμού χωρίς να κοιτάξει καν τη Μαριάνε.

Είναι αόρατη. Αναρωτιέται αν υπήρξε ποτέ τόσο νέα όσο εκείνη η κοπέλα.

Έχουν περάσει χρόνια από τότε. Άλλοι καιροί. Άλλη πόλη. Ήταν παντρεμένη με έναν άντρα που την αγαπούσε με τον τρόπο του. Τα παιδιά ήταν μικρά και ζούσαν ακόμα με την ψευδαίσθηση πως ήταν άτρωτη. Είχε μια δουλειά στην οποία καθημερινά επιβιβαίνονταν η αξία της, και οι γείτονες ήταν πάντοτε πρόθυμοι να της προσφέρουν ένα φλιτζάνι καφέ όταν περνούσε από το σπίτι τους.

Και όμως υπήρχαν μέρες που η Μαριάνε ονειρευόταν να μπορούσε να ζήσει μόνη της. Της φαινόταν ότι το αποκορύφωμα της πολυτέλειας θα ήταν να έχει για παρέα μόνο τον εαυτό της, ώστε να ακούει καθαρά τις σκέψεις της.

Και να που επιτέλους κολυμπάει σ' αυτή τη πολυτέλεια. Είναι το μόνο που της έχει απομείνει.

Κοιτάζει μήπως έχει κραγιόν στα δόντια. Ρίχνει μια ματιά στη μικρή βαλίτσα με τα ροδάκια δίπλα της, δώρο από τη λέσχη βιβλίου στην οποία συμμετέχει.

Ρίχνει το πουπουλένιο πανωφόρι της στο μπράτσο της, πιάνει αποφασιστικά το χερούλι της βαλίτσας και βγαίνει από τις τουαλέτες.

Ο τερματικός σταθμός των φέρι βουίζει από τις ομιλίες του κόσμου. Κάποιοι στέκονται ήδη στην ουρά, μπροστά στα χοντρά σκιοινιά που εμποδίζουν την είσοδο, και περιμένουν να τους επιτρέψουν να μπουν στο πλοίο. Η Μαριάνε κοιτάζει ολόγυρα. Συνειδητοποιεί ότι το ντύσιμό της είναι πολύ άκομψο. Φοράει ροζ μπλούζα και φούστα που της φτάνει μέχρι το γόνατο. Οι περισσότερες από τις άλλες εξηντάρες είναι ντυμένες σαν έφηβες, με τζιν, φούτερ με κουκούλα και φορέματα με βαθύ ντεκολτέ, ή έχουν φτάσει στο άλλο άκρο και έχουν κρυφτεί μέσα σε ριχτές μπλούζες ή φορέματα που μοιάζουν με αντίσκηνα. Η Μαριάνε δεν ανήκει σε καμία από τις δύο κατηγορίες. Μοιάζει με κλειστή και απρόσιτη συνταξιούχο γραμματέα γιατρού, όπως είναι στην πραγματικότητα. Ζορίζει τον εαυτό της να κοιτάξει γύρω της και να δει ότι οι περισσότεροι εκεί μέσα είναι μεγαλύτεροί της σε ηλικία. Έχει κι εκείνη το δικαίωμα να βρίσκεται εκεί.

Τελικά αποφασίζει να πάει στο μπαρ, στην άλλη άκρη του σταθμού των φέρι. Τα ροδάκια της βαλίτσας της ακούγονται σαν ατμομηχανή καθώς προχωρά στο πέτρινο δάπεδο.

Μόλις φτάνει στον πάγκο του μπαρ, σαρώνει με το βλέμμα της τα γυαλιστερά μπουκάλια και τις αστραφτερές κάνουλες της βαρελίσιας μπίρας. Οι τιμές είναι γραμμένες με κιμωλία σε μαυροπίνακες. Η Μαριάνε παραγγέλνει καφέ με Baileys. Ελπίζει στο πλοίο να κοστίζει φτηνότερα. Είναι άραγε οι τιμές αφορολόγητες και στα μπαρ; Έπρεπε να το είχε ελέγξει. Γιατί δεν το έκανε; Μια κοπέλα με πίσσινγκ στα χείλη και στα φρύδια της δίνει τον καφέ σερβιρισμένο σε ψηλό πλαστικό ποτήρι. Ούτε αυτή κοιτάζει καθόλου τη Μαριάνε, που γι' αυτόν τον λόγο νιώθει λιγότερες τύψεις που δεν της αφήνει πουρμπουάρ.

Υπάρχει ένα ελεύθερο τραπέζι στο βάθος, στη μία από τις δύο μικρότερες πλευρές του περιβαλλόμενου από τζαμαρία χώρου. Η Μαριάνε ελίσσεται ανάμεσα στα τραπέζια με τη θορυβώδη βαλίτσα της και το πανωφόρι της, που κρέμεται από το μπράτσο της σαν μεγάλο πουπουλένιο πάπλωμα. Το ποτήρι της καίει τα δάχτυλα. Η τσάντα γλιστράει από τον ώμο της και πέφτει στην άρθρωση του αγκώνα. Στο τέλος όμως φτάνει μπροστά στο ελεύθερο τραπέζι. Αφήνει επάνω το ποτήρι. Ανεβάζει ξανά την τσάντα στον ώμο της και καταφέρνει, με θαυμαστό τρόπο, να στριμωχτεί με πανωφόρι και βαλίτσα στον στενό χώρο ανάμεσα στα τραπέζια χωρίς να αναποδογυρίσει τίποτα. Όταν πια βυθίζεται στην καρέκλα είναι εξαντλημένη. Πίνει με προσοχή μια γουλιά· ο καφές δεν είναι τόσο ζεστός όσο το ποτήρι, και πίνει πιο ελεύθερα. Νιώθει το αλκοόλ, τη ζάχαρη και την καφεΐνη να απλώνονται αργά στο σώμα της.

Σηκώνει το βλέμμα της προς τον καθρέφτη της οροφής. Τεντώνεται. Από τόσο μακριά δεν φαίνεται η δίπλα του λαιμού της, το δέρμα είναι τσιτωμένο και το σαγόνι διαγράφεται καθαρά. Τα μάτια της μοιάζουν ζωηρά, ίσως χάρη στον φιμέ καθρέφτη, και το πρόσωπό της φαίνεται σαν μαυρισμένο από τον ήλιο. Γλιστράει τα δάχτυλά της πάνω από το σαγόνι της ώσπου συνειδητοποιεί

ότι καμαρώνει τον εαυτό της ανάμεσα στο πλήθος του κόσμου. Ζαρώνει στην καρέκλα της και πίνει άλλη μια γουλιά. Αναρωτιέται πόσα βήματα απέχει από το να γίνει μια γεροπαράξενη. Μια φορά έφτασε μέχρι τη στάση του λεωφορείου πριν αντιληφθεί ότι φορούσε ακόμα τις πιτζάμες της.

Το μαύρο σύννεφο απειλεί ξανά να την πνίξει. Κλείνει τα μάτια της. Ακούει γέλια και ομιλίες γύρω της, κι ένα θορυβώδες ρούφηγμα· όταν κοιτάζει προς τα εκεί βλέπει ένα αγόρι ασιατικής καταγωγής σκυμμένο πάνω από ένα ποτήρι στο οποίο έχουν απομείνει μόνο παγάκια. Ο πατέρας του, με κατακόκκινο πρόσωπο, έχει κολλημένο το κινητό του στο αυτί και μοιάζει να μισεί όλο τον κόσμο.

Η Μαριάνε θα ήθελε πολύ να κάπνιζε ακόμα. Να μπορούσε να βγει στην προκυμαία και να καπνίσει ένα τσιγάρο, ώστε να έχει κάτι να κάνει. Ωστόσο βρίσκεται εκεί. Μέσα σε όλον εκείνο τον θόρυβο. Και αποφασίζει ότι δεν είναι ο εαυτός της. Την κουράζει όμως τόσο πολύ να είναι ο εαυτός της.

Δεν μπορεί να γυρίσει στο σπίτι της. Όλο το καλοκαίρι στο διαμέρισμά της άκουγε τα γέλια, τις ομιλίες και τη μουσική από τα γειτονικά διαμερίσματα, από τα μπαλκόνια γύρω από την εσωτερική αυλή, από τον δρόμο έξω από την κουζίνα. Άκουγε τους θορύβους της ζωής, που συνεχιζόταν παντού. Στο σπίτι χτυπάει το καταραμένο επιτοίχιο ρολόι και το ημερολόγιο με τις φωτογραφίες των εγγονιών της, που δεν τα έχει συναντήσει σχεδόν ποτέ, μετράει τις μέρες που απομένουν μέχρι τα Χριστούγεννα. Αν γυρίσει στο σπίτι της, θα βαλτώσει για πάντα μέσα στη μοναξιά. Ποτέ ξανά δεν θα επιχειρήσει να κάνει αυτό που κάνει τώρα.

Ξαφνικά αντιλαμβάνεται ότι ένας από τους άντρες που κάθονται στο διπλανό τραπέζι της χαμογελά ευγενικά προσπαθώντας να συναντήσει το βλέμμα της. Η Μαριάνε προσποιείται ότι ψάχνει να βρει κάτι μέσα στην τσάντα της. Τα μάτια του άντρα είναι μεγάλα, το πρόσωπό του ισχνό και τσακισμένο. Τα μαλλιά του είναι πολύ μακριά για το γούστο της.

Σκέφτεται πως θα έπρεπε να είχε πάρει μαζί της ένα βιβλίο. Αφού δεν έχει κάτι άλλο για να απασχοληθεί, βγάζει την κάρτα επιβίβασης και δίνει ολόκληρη παράσταση παριστάνοντας ότι την εξετάζει εξονυχιστικά. Ο λογότυπος της ναυτιλιακής εταιρίας είναι ένα ακαθόριστο άσπρο πουλί με πίπα στο στόμα και καπέλο καπετάνιου.

«Ε, κούκλα, είσαι μόνη;»

Η Μαριάνε σηκώνει αντανακλαστικά τα μάτια της. Κοιτάζει τον άντρα. Αναγκάζει τον εαυτό της να μην τραβήξει το βλέμμα της.

Ναι, είναι τσακισμένος. Και το ανοιχτόχρωμο τζιν σακάκι του είναι λερωμένο. Κάποτε όμως πρέπει να ήταν όμορφος. Η Μαριάνε το διακρίνει κοιτώντας το πρόσωπό του. Ελπίζει να διακρίνει κανείς και τη δική της παλιά ομορφιά κοιτώντας το πρόσωπό της.

«Ναι», λέει και ξεροβήχει. «Θα ερχόμουν με μια φίλη, να κάνουμε μαζί το ταξίδι, αλλά έκανε λάθος στη μέρα. Μόλις πριν από λίγο το έμαθα. Νόμιζε πως ήταν για την επόμενη Πέμπτη, κι εγώ, αφού είχα ήδη το εισιτήριο, σκέφτηκα πως θα μπορούσα κάλλιστα να...»

Σταματάει, γιατί δεν ξέρει τι να πει, και ανασηκώνει τους ώμους ελπίζοντας να δείχνει απαθής. Η φωνή της είναι βραχνή, λες και έχουν στεγνώσει οι φωνητικές χορδές της. Έχει πολλές μέρες να τις χρησιμοποιήσει. Και το ψέμα που είχε προετοιμάσει τόσο προσεκτικά για την περίπτωση που της τύχαινε μια παρόμοια περίπτωση της φαίνεται πολύ οφθαλμοφανές. Ο άντρας απλώς της χαμογελά:

«Έλα στην παρέα μας, για να έχεις κάποιον να τσουγκρίσεις το ποτήρι σου!»

Φαίνεται κιόλας ελαφρά μεθυσμένος. Της αρκεί μια γρήγορη ματιά στο τραπέζι του για να καταλάβει ότι οι φίλοι του είναι σε χειρότερη κατάσταση. Σε παλιότερους καιρούς η Μαριάνε ούτε που θα σκεφτόταν να δεχτεί μια πρόσκληση από έναν άνθρωπο όπως αυτός.

Σκέφτεται πως έτσι και πάει να καθίσει μαζί τους θα γίνει όπως εκείνοι, κομμάτι της παρέας τους. Δεν έχει όμως πια την πολυτέλεια να είναι εκλεκτική και δύσκολη. Εξάλλου, η εκλεκτικότητα δεν είναι μεταμφιεσμένη δειλία;

Θα είναι μόνο για ένα εικοσιτετράωρο, υπενθυμίζει στον εαυτό της. Σε είκοσι τέσσερις ώρες περίπου το πλοίο θα ξαναγυρίσει στη Στοκχόλμη. Κι αν το ταξίδι αποδειχτεί λάθος, μπορεί να κρύψει την ανάμνηση εκεί που έχει κρύψει και τόσα άλλα πράγματα, σε ένα σεντούκι που μόνο θησαυρούς δεν έχει μέσα.

«Ναι», του λέει. «Με μεγάλη μου ευχαρίστηση».

Καθώς μετακινείται για να πάει στο τραπέζι τους η καρέκλα της ξύνει με θόρυβο το πάτωμα.

«Με λένε Γέραν», λέει ο άντρας.

«Μαριάνε».

«Μαριάνε», λέει ο Γέραν και τα χείλη του σμίγουν σαν να γεύεται το όνομά της. «Ναι, σου ταιριάζει. Είσαι γλυκιά σαν καραμέλα».

Ευτυχώς η Μαριάνε δεν χρειάζεται να απαντήσει κάτι σ' αυτό. Ο Γέραν τη συστήνει στους άλλους. Η Μαριάνε νεύει κοιτώντας τον ένα μετά τον άλλο και ξεχνά τα ονόματά τους αμέσως μόλις τα ακούει. Σαστίζει διαπιστώνοντας πόσο μοιάζουν μεταξύ τους. Έχουν ίδιες κοιλιές, πρησμένες κάτω από τα καρό πουκάμισά τους. Αναρωπιέται αν γνωρίζονται μεταξύ τους από τα νεανικά τους χρόνια. Κι αν ο Γέραν ήταν ανέκαθεν ο πιο στιλάτος, εκείνος που προσείλκυε κοπέλες στην παρέα τους.

Ο καφές με το Baileys έχει κρυώσει και είναι άγευστος, αλλά, πριν προλάβει να αδειάσει το ποτήρι της, ένας φίλος του Γέραν φέρνει μπίρες για όλη την παρέα. Η Μαριάνε δεν μιλάει πολύ, αλλά κανένας δεν ενοχλείται. Πίνουν και η Μαριάνε σταματά τις απαισιόδοξες σκέψεις, αρχίζει ξανά να αισθάνεται ένα γαργαλητό στα σωθικά της, μια προσδοκία που ολοένα και μεγαλώνει, μέχρι που αναγκάζεται να συγκρατηθεί για να μη γελάσει σαν την τρελή του χωριού. Όταν όμως ένας φίλος του Γέραν λέει ένα άσχημο αστείο, βρίσκει την ευκαιρία να γελάσει, μόνο που το γέλιο της είναι πολύ δυνατό και υπερβολικά χαρούμενο.

Είναι θλιβερό πόσο έχει επιθυμήσει κάτι τόσο απλό όσο το να κάθεται σε ένα τραπέζι μαζί με άλλους ανθρώπους. Να ανήκει κάπου. Όχι επειδή είναι υποχρεωμένη, αλλά επειδή την έχουν καλέσει.

Ο Γέραν γέρνει προς το μέρος της:

«Ατυχία αυτή η ιστορία με τη φίλη σου, αλλά εγώ νιώθω πολύ τυχερός», της λέει, και η Μαριάνε αισθάνεται την ανάσα του υγρή και ζεστή στο αυτί της.

ΑΛΜΠΙΝ

Ο Άλμπιν κάθεται με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια και μασάει το καλαμάκι του. Ρουφάει με θόρυβο νερό από τα παγάκια που λιώνουν στον πάτο του ποτηριού. Η γεύση της κόκα κόλας κοντεύει να εξαφανιστεί. Είναι σαν να καταπίνει το σάλιο κάποιου που ήπιε κόκα κόλα πριν από ένα τέταρτο. Γελάει πνιχτά. Στη Λου θα άρεσε αυτό το αστεϊάκι. Όμως η Λου δεν έχει φτάσει ακόμα.

Κοιτάζει μέσα από τα τζάμια τους αγνώστους που προχωρούν στον σταθμό των φέρι. Ένας νεαρός φοράει γυναικεία ρούχα και το μισό του πρόσωπο είναι πασαλειμμένο με κραγιόν. Από τον λαιμό του κρέμεται ένα χαρτόνι που γράφει ΦΙΛΙΑ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ – 5 κορόνες. Οι φίλοι του τον τραβούν βίντεο με τα κινητά τους, αλλά το γέλιο τους φανερώνει πως δεν το χαίρονται ιδιαίτερα. Ο Άλμπιν ρουφάει ξανά με θόρυβο νερό με το καλαμάκι.

«Άμπε», λέει η μητέρα του. «Σε παρακαλώ».

Τον κοιτάζει με βλέμμα που δείχνει ότι ο πατέρας του έχει εκνευριστεί, φτάνει πια, δεν χρειάζεται να χειροτερέψει την κατάσταση. Ο Άλμπιν γέρνει πίσω στην καρέκλα του. Προσπαθεί να μείνει ακίνητος.

Ακούει ένα γέλιο που μοιάζει με γάβγισμα σκύλου. Κοιτάζει προς τα εκεί και βλέπει δύο χοντρές κοπέλες κάμποσα τραπέζια πιο πέρα. Η κοπέλα που γελά έχει τα μαλλιά της όρθια σαν καρφιά και στον λαιμό της κάτι ροζ με φτερά. Γέρνει προς τα πίσω το κεφάλι και ρίχνει στο στόμα της μια χούφτα φιστίκια. Μερικά καταλήγουν στο στήθος της, που είναι το μεγαλύτερο που έχει

δει ποτέ ζωντανά ο Άλμπιν. Η φύστα της είναι πολύ κοντή, δεν φαίνεται καν έτσι όπως κάθεται.

«Γιατί έχει κινητό, αφού δεν το έχει ποτέ ανοιχτό;» λέει ο πατέρας του και αφήνει το κινητό του κοπανώντας το στο τραπέζι. «Είναι πολύ χαρακτηριστική αυτή η συμπεριφορά της αδελφής μου, γαμώτο».

«Ήσυχασε, Μόρτεν», λέει ήρεμα η μητέρα του Άλμπιν. «Δεν ξέρουμε γιατί άργησαν».

«Όχι, αλλά περί αυτού ακριβώς πρόκειται. Η Λίντα θα μπορούσε να τηλεφωνήσει, για να μην αναρωτιόμαστε πού διάβολο έχουν πάει. Είναι έλλειψη συνέπειας, γαμώτο». Ο Μόρτεν γυρνά προς τον Άλμπιν: «Είσαι σίγουρος πως δεν έχεις το νούμερο της Λου;»

«Αφού σου είπα, δεν το έχω».

Τον πονάει που αναγκάζεται να το παραδεχτεί ακόμη μία φορά. Η Λου δεν του έχει τηλεφωνήσει, και έτσι δεν έχει το νούμερό της. Έχουν να μιλήσουν σχεδόν έναν χρόνο. Δεν έχουν γράψει σχεδόν καθόλου ο ένας στον άλλο από τότε που η Λου μετακόμισε στην Εσκιλστούνα. Ο Άλμπιν ανησυχεί μήπως του είναι θυμωμένη για κάτι, για κάποια παρεξήγηση δίχως άλλο, αλλά η μητέρα του λέει ότι μάλλον είναι πολύ απασχολημένη με το σχολείο, γιατί δεν μπορεί να μελετά εξίσου εύκολα με τον Άλμπιν, και τα πράγματα δυσκολεύουν ολοένα και περισσότερο τώρα που πάνε στην έκτη δημοτικού. Η μητέρα του το λέει με τον ίδιο τόνο φωνής που χρησιμοποιεί όταν προσπαθεί να ξεγελάσει τον Άλμπιν αναφέροντας ότι αυτοί που τον πειράζουν και τον εκνευρίζουν στο σχολείο το κάνουν επειδή τον ζηλεύουν.

Ο Άλμπιν όμως ξέρει την αλήθεια. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να τον ζηλεύουν. Ίσως να ήταν γλυκό αγόρι όταν ήταν μικρός, αλλά όχι πια. Είναι ο πιο κοντός στην τάξη του, και η φωνή του είναι ακόμα λεπτή και τσιριχτή. Εξάλλου δεν είναι καλός στα αθλήματα ούτε σε τίποτε άλλο, έστω σε κάτι στο οποίο υποτίθεται πως πρέπει να είναι καλός ένας νεαρός για να είναι δημοφιλής. Αυτό είναι γεγονός. Ένα άλλο γεγονός είναι ότι η Λου δεν θα είχε πάψει να επικοινωνεί μαζί του αν δεν είχε συμβεί κάτι.

Η Λου δεν είναι απλώς ξαδέλφη του. Όταν ζούσε ακόμα στη Σκουλτούνα ήταν η καλύτερή του φίλη. Όμως η θεία Λίντα, η αδελφή του πατέρα του, αποφάσισε ξαφνικά να μετακομίσουν και εκείνη δεν είχε άλλη επιλογή παρά να πάει μαζί της.

Η Λου τον έκανε να γελάει περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, τόσο πολύ, που τον έπιανε σχεδόν πανικός, λες και το γέλιο δεν θα σταματούσε ποτέ. Η Λου του είπε την αλήθεια για τον τρόπο με τον οποίο πέθανε η γιαγιά. Έκλαιγαν μαζί, γιατί η αυτοκτονία είναι πολύ θλιβερή, αλλά το μυστήριο, και ντροπή ταυτόχρονα, ήταν ότι του άρεσε να κλαίει μαζί με τη Λου, ένιωθε όμορφα. Υπήρχε επιτέλους κάτι που μοιράζονταν, σε αντίθεση με κάποιο άλλο θέμα, για το οποίο δεν μπορούσε να μιλήσει ούτε καν μ' εκείνη.

«Όχι, Στέλλα», λέει αγχωμένα ένας άντρας κάπου πίσω από τον Άλμπιν. «Μην κάνεις έτσι, Στέλλα. Θες να πας για ύπνο αμέσως μόλις μπούμε στο πλοίο; Αυτό θες, Στέλλα;»

Η απάντηση είναι ένα θυμωμένο ουρλιαχτό.

«Σταμάτα αμέσως αυτό που κάνεις. Δεν είναι καθόλου ωραίο. Στέλλα! Όχι, σου είπα! Όχι, Στέλλα, μην το κάνεις. Σε παρακαλώ, Στέλλα».

Η Στέλλα ουρλιάζει ξανά. Ένα ποτήρι σπάζει. Ο Άλμπιν αντιλαμβάνεται ότι ο πατέρας του εκνευρίζεται ολοένα και πιο πολύ και η μητέρα του ανησυχεί μήπως *κάνει σκηνή*. Με την άκρη του ματιού ο Άλμπιν βλέπει την πολύ γνώριμη κίνηση που κάνει ο πατέρας του, ένα τίναγμα του σβέρκου καθώς αδειάζει το ποτήρι με την μπίρα του. Το πρόσωπό του κοκκινίζει ακόμη περισσότερο.

«Ίσως κόλλησαν στην κίνηση», λέει η μητέρα του. «Ο κόσμος γυρνάει στο σπίτι από τη δουλειά».

Ο Άλμπιν αναρωτιέται γιατί η μητέρα του δεν σωπαίνει. Όταν ο πατέρας του βρίσκεται σε αυτή τη διάθεση δεν γίνεται να τον ηρεμήσεις, κι αν προσπαθήσεις, τον εκνευρίζεις ακόμη περισσότερο.

«Θα έπρεπε να τις είχαμε πάρει εμείς», τους λέει. «Αν το κάναμε όμως, ούτε εμείς θα φτάναμε εδώ εγκαίρως».

Στριφογυρίζει το ποτήρι στα χέρια του. Η φωνή του βαθαίνει και χάνει τη σταθερότητά της.

«Η Λίντα θα φροντίσει να έρθει έγκαιρα», λέει η μητέρα του κοιτάζοντας το ρολόι της. «Δεν θέλει να απογοητεύσει τη Λου».

Ο πατέρας του ξεφυσάει. Η μητέρα του δεν λέει τίποτε άλλο, αλλά είναι πολύ αργά. Η σιωπή ανάμεσά τους κάνει τον αέρα πιο αποπνικτικό. Αν βρίσκονταν στο σπίτι, ο Άλμπιν θα είχε ανέβει στο δωμάτιό του. Ετοιμάζεται να πει ότι πρέπει να πάει στην τουαλέτα, αλλά ο πατέρας του σπρώχνει την καρέκλα του προς τα πίσω και σηκώνεται.

«Άμπε, θέλεις άλλη μία κόκα κόλα;» λέει.

Ο Άμπε κουνάει αρνητικά το κεφάλι και ο πατέρας του φεύγει προς το μπαρ.

Η μητέρα του ξεροβήχει, σκοπεύοντας ίσως να πει κάτι. Ίσως για το προηγούμενο βράδυ. Ότι ο πατέρας του ήταν πολύ κουρασμένος, είχε πολλά να κάνει στη δουλειά. Και η ίδια χρειάζεται τόσο πολλή βοήθεια, που ο πατέρας δεν καταφέρνει ποτέ να ξεκουραστεί. Ο Άλμπιν όμως δεν θέλει να ακούσει τίποτα. Μισεί τη λέξη «κουρασμένος», την κωδική τους λέξη για ό,τι είναι επίπονο. Ο πατέρας του πάντοτε είναι έτσι, ιδιαίτερα όταν πρόκειται να ταξιδέψουν ή να κάνουν κάτι που θα έπρεπε να τους είναι ευχάριστο. Ο πατέρας του καταστρέφει τα πάντα.

Ο Άλμπιν βγάζει επιδεικτικά το βιβλίο της Ιστορίας από το σακίδιό του, που το έχει κρεμασμένο στη ράχη της καρέκλας. Το ανοίγει στο κεφάλαιο που έχουν για διαγώνισμα την επόμενη βδομάδα. Ζαρώνει το μέτωπό του. Προσπαθεί να δείχνει ότι τον απασχολεί πολύ το κείμενο για την τακτική της καμμένης γης, αν και το ξέρει σχεδόν απέξω.

«Ταιριάζει μια χαρά που θα διαβάζεις για την εποχή της Μεγάλης Ισχύος* τώρα που θα διασχίζουμε τη Βαλτική», λέει η μητέρα του.

Ο Άλμπιν όμως δεν απαντά. Έχει γίνει απρόσιτος, για να την

* Η εποχή της σουηδικής Ιστορίας μεταξύ 1611 και 1718. (Σ.ζ.Μ.)

τιμωρήσει. Γιατί πιο πολύ είναι θυμωμένος μαζί της. Η μητέρα του θα μπορούσε να χωρίσει με τον πατέρα του και να γλιτώσουν, να μη μένουν πια μαζί του. Εκείνη όμως δεν θέλει, νομίζει ότι τον χρειάζεται.

Μερικές φορές ο Άλμπιν θα ήθελε πολύ να μην τον είχαν υιοθετήσει. Θα περνούσε καλύτερα στο ορφανοτροφείο, στο Βιετνάμ. Ή θα μπορούσε να είχε καταλήξει σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Σε μια εντελώς διαφορετική οικογένεια.

«Κοιτάζτε ποιες βρήκα», λέει ο πατέρας του, και ο Άλμπιν σηκώνει το βλέμμα του.

Ο Μόρτεν κρατάει ένα ποτήρι μπίρα, φαίνεται από τον λευκό αφρό που κυλάει στη μία πλευρά. Έχει αρχίσει ήδη να την πίνει. Δίπλα του στέκεται η θεία Λίντα, με τα λυτά ξανθά μαλλιά της να χύνονται πάνω στο μπουφάν της, που είναι φουσκωτό και ροζ σαν τοιγλόφουσκα. Σκύβει και αγκαλιάζει τον Άλμπιν. Πιέζει το κρύο μάγουλό της στο δικό του.

Όμως, πού είναι η Λου;

Ο Άλμπιν τη βλέπει όταν η Λίντα κάνει τον γύρο του τραπέζιου για να αγκαλιάσει τη μητέρα του, η οποία λέει το συνηθισμένο αστείο της – *Συγγνώμη που δεν σηκώνομαι όρθια* –, και η Λίντα γελάει σαν να μην το έχει ξανακούσει. Ο κόσμος όμως γύρω από τη Λου ξεθωριάζει ώσπου μόνο εκείνη φαίνεται καθαρά στα μάτια του Άλμπιν.

Είναι η Λου, και ταυτόχρονα δεν είναι. Φοράει μάσκαρα, κάτι που κάνει τα μάτια της να φαίνονται πιο μεγάλα και πιο φωτεινά. Τα μαλλιά της έχουν μακρύνει, είναι λίγο πιο σκούρα και έχουν το χρώμα του μελιού. Τα πόδια της δείχνουν απίστευτα μακριά μέσα στο στενό τζιν, και φοράει αθλητικά παπούτσια που έχουν σχεδιασμένη επάνω μια λεοπάρδαλη. Βγάζει το κασκόλ και το δερμάτινο σακάκι της. Φοράει ένα γκρίζο πλεκτό πουλόβερ, που έχει γλιστρήσει από τον ένα ώμο αποκαλύπτοντας τη μαύρη τιράντα ενός σουτιέν.

Η Λου μοιάζει με τα κορίτσια του σχολείου του που δεν θα τον χαιρετούσαν ποτέ.

Είναι χειρότερο κι από παρεξήγηση. Μια παρεξήγηση θα μπορούσε να λυθεί.

«Γεια σου», της λέει διστακτικά, ακούγοντας πόσο παιδική ηχεί η φωνή του καθώς προφέρει τις δύο μικρές αυτές λέξεις.

«Ποιος να το 'λεγε πως θα καθόσουν και θα μελετούσες», του λέει.

Το άρωμά της μυρίζει καραμέλα βουτύρου και ζεστή βανίλια, και καθώς μιλάει από την τσίχλα της βγαίνει μια γλυκιά αύρα από άρωμα μέντας. Καθώς τον αγκαλιάζει βιαστικά το στήθος της πιέζεται πάνω του. Δεν τολμά να την κοιτάξει όταν ισιώνει πάλι το σώμα της. Η Λου όμως κοιτάζει κιόλας αλλού, με το καινούργιο, ενήλικο πρόσωπό της. Βάζει μια τούφα μαλλιά πίσω από το αυτί. Τα νύχια της είναι βαμμένα μαύρα.

«Πόσο μεγάλωσες!» της λέει η μητέρα του. «Είσαι πολύ όμορφη».

«Σ' ευχαριστώ θεία», αποκρίνεται η Λου και την αγκαλιάζει, για περισσότερη ώρα απ' όση αγκάλιασε τον Άλμπιν.

Η μητέρα του τεντώνεται όσο πιο πολύ μπορεί για να τυλίξει τα χέρια της γύρω από το σώμα της ανιψιάς της.

«Όμως αδυνάτισες», λέει ο πατέρας του.

«Αφού το κορίτσι μεγαλώνει», λέει η μητέρα του.

«Ελπίζω να είναι μόνο αυτός ο λόγος. Στους νεαρούς αρέσουν τα πιασίματα, ξέρεις».

Ο Άλμπιν θέλει να βγάλει ο πατέρας του το σκασμό αυτή τη στιγμή.

«Ευχαριστώ για την πληροφορία», λέει η Λου. «Το να με γουστάρουν τα αγόρια είναι ο μεγαλύτερος στόχος μου στη ζωή».

Πέφτει μια σιωπή που κρατάει μισό δευτερόλεπτο περισσότερο απ' όσο πρέπει, και μετά ο πατέρας του γελάει.

Η Λίντα αρχίζει να εξηγεί εκτενώς ποιον δρόμο ακριβώς πήραν από την Εσκιλοτούνα και πώς ακριβώς ήταν η κίνηση σε όλο τον δρόμο, μέτρο το μέτρο. Ο πατέρας του στέκεται ακίνητος και πίνει σιωπηλός την μπύρα του, ενώ η μητέρα του κάνει ό,τι μπορεί για να δείχνει συνεπαρμένη από την αφήγηση. Η Λου σηκώνει τα μάτια ψηλά και βγάζει το κινητό της. Ο Άλμπιν βρίσκει την ευ-

καιρία να την κρυφοκοιτάξει. Η Λίντα φτάνει στο πρόβλημα της αναζήτησης θέσης παρκαρίσματος κοντά στον σταθμό των φέρι και, επιτέλους, ολοκληρώνει την αφήγησή της.

«Τουλάχιστον ήσασταν τυχερές που προλάβατε», λέει η μητέρα του ρίχνοντας μια ματιά στον πατέρα του.

«Ίσως πρέπει να πάμε στην ουρά», λέει εκείνος και αδειάζει το ποτήρι του.

Η Λίντα ακολουθεί το ποτήρι με το βλέμμα της καθώς ο πατέρας του Άλμπιν το αφήνει στο τραπέζι. Ο Άλμπιν σηκώνεται, βάζει το βιβλίο της Ιστορίας στο σακιδιό του και το φοράει.

Η ουρά των επιβατών στην άλλη πλευρά της τζαμαρίας μεγαλώνει και ο Άλμπιν βλέπει ότι αρχίζει να κινείται προς τα εμπρός. Κοιτάζει το ρολόι που κρέμεται στον τοίχο. Ακόμη ένα τέταρτο για την αναχώρηση. Ο κόσμος στα γύρω τραπέζια αρχίζει να μαζεύει τα πράγματά του. Τα ποτήρια αδειάζουν.

Η μητέρα του κοιτάζει πάνω από τον ώμο της και προσπαθεί να τσουλήσει προς τα πίσω το αναπηρικό καροτσάκι της ζητώντας συγγνώμη από τον κόσμο. Αυτοί που κάθονται πίσω της αναγκάζονται να τραβήξουν το τραπέζι τους για να μπορέσει να βγει. Εκείνη κινεί μπρος πίσω τον μικρό μοχλό στο μπράτσο του καροτσιού.

«Είναι σαν να βγαίνεις από έναν πολύ στενό χώρο παρκαρίσματος», λέει ζορισμένη, δείχνοντας ότι έχει αγχωθεί.

«Είσαι εντάξει, τα καταφέρνεις;» της λέει η Λου, και η μητέρα του αποκρίνεται «Ναι, κορίτσι μου» με την ίδια ζορισμένη φωνή.

«Ανυπομονείς να ταξιδέψεις με το πλοίο;» τον ρωτάει η Λίντα ανακατεύοντάς του τα μαλλιά.

«Ναι», της αποκρίνεται αμέσως.

«Τι ωραία που υπάρχει κάποιος που του αρέσει!» λέει η Λίντα. «Εγώ παραλίγο να αλυσοδέσω τη Λου στο αυτοκίνητο για να τη φέρω».

Η Λου γυρνά προς το μέρος τους και ο Άλμπιν προσπαθεί να μη δείξει πληγωμένος. Ώστε η Λου δεν ανυπομονούσε καθόλου να τον συναντήσει.

«Δεν θέλεις να έρθεις δηλαδή;» τη ρωτάει.

«Φυσικά θέλω να έρθω. Η καλύτερη συμβουλή που δίνω στον κόσμο είναι να ταξιδεύει με πλοίο». Η Λου δεν μιλάει πια όπως άλλοτε. Μια νέα αύρα μέντας βγαίνει από την τσίγλα της καθώς αναστενάζει: «Η μαμά δεν με αφήνει να μένω μόνη στο σπίτι».

«Λου, δεν θα πιάσουμε τώρα αυτή τη συζήτηση», λέει η Λίντα και κοιτάζει τους γονείς του Άλμπιν: «Πρέπει να είστε ευχαριστημένοι που τα αγόρια μπαίνουν στην εφηβεία πιο αργά από τα κορίτσια. Αυτό ακριβώς έχετε να αντιμετωπίσετε».

Η Λου σηκώνει ξανά τα μάτια της ψηλά, αλλά κατά κάποιον τρόπο δείχνει ευχαριστημένη.

«Δεν είναι σίγουρο», λέει ο πατέρας του. «Τα παιδιά διαφέρουν μεταξύ τους. Η εξέγερσή τους εξαρτάται από το πώς αντιλαμβάνονται τα πράγματα».

Η Λίντα δεν απαντά, αλλά, όταν ο πατέρας του Άλμπιν γυρνά από την άλλη πλευρά, κουνά αρνητικά το κεφάλι.

Αρχίζουν να προχωρούν προς την έξοδο. Η μητέρα του Άλμπιν είναι μπροστά με το καρότσι της. Την ακούει να λέει *τουτ-τουτ* όταν τα τραπέζια βρίσκονται πολύ κοντά μεταξύ τους ή την εμποδίζουν βαλίτσες. Στρέφει αλλού το βλέμμα του. Πίσω από την τζαμαρία του ελέγχου των εισιτηρίων βλέπει δύο φύλακες που παρατηρούν τον κόσμο που περνά από τις μπάρες.

«Η καημένη νόμιζε πως μπορούσε να φορέσει μίνι φούστα», λέει δυνατά η Λου καθώς περνούν μπροστά από την κοπέλα με τα ροζ φτερά στον λαιμό.

«Λου», λέει επιτακτικά η θεία Λίντα.

«Αν είμαστε τυχεροί, μπορεί το πλοίο να βυθιστεί μόλις επιβιβαστούν αυτές οι δύο. Θα γλιτώσουμε από τον εφιάλτη».